
PHILIP REEVE
ZLATO
PREDÁTORA
COO
BOO

Zlato predátora

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Philip Reeve
Zlato predátora – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PHILIP REEVE

ZLATO PREDÁTORA

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

COOBOO

Venujem Sarah a Samovi

OBSAH

PRVÁ ČASŤ

1. Ľadový sever 9
2. Hester a Tom 15
3. Pasažier 25
4. Domov ušľachtilých divochov 36
5. Líščie duše 42
6. Nad ľadom 52
7. Mesto duchov 58
8. Zimný palác 67
9. Vitajte v objekte 76
10. *Wunderkammer* 83
11. Nepokojní duchovia 93
12. Nezvaní hostia 99
13. Kormidelňa 108
14. Predmestie 114
15. Hester 126
16. Nočný let 138
17. Za Hester 143
18. Dravcovo zlato 151

DRUHÁ ČASŤ

19. Mnemosála 163
20. Nový model 172
21. Lži a pavúky 177
22. *Strečok* 192
23. Skryté hlbiny 201
24. Strýko 207
25. Kabinet doktora Pobehaya 218
26. Širší kontext 227
27. Schody 231
28. Kto seje vietor 244

TRETIA ČASŤ

29. Žeriav 259
30. Anchorage 267
31. Zásuvka s nožmi 279
32. Valentinova dcéra 288
33. Tenký ľad 307
34. Zem hmly 318
35. Ľadová archa 324

Poďakovanie 330

PRVÁ ČASŤ

1

ĽADOVÝ SEVER

Freya sa zobudila zavčasu, no ešte chvíľu zostala ležať. V tme zreteľne cítila, ako pod ňou mesto vibruje v rytme pohybu, ktorým ho silné motory ženú po hladkom ľade. Rozospato čakala, kým jej slúžky prídu pomôcť so vstávaním. Až po niekoľkých minútach si spomenula, že sú všetky mŕtve.

Zhodila zo seba prikrývky, zažala argónové lampy a zaprášenými haldami porozhadzovaných šiat sa prebrodila do kúpeľne. Už niekoľko týždňov zbierala odvahu, aby sa osprchovala, ale aj dnes ráno stačil jediný pohľad na zložité ovládacie páčky v sprchovacom kúte a vzdala sa bez boja. Nevedela, ako zariadiť, aby tiekla teplá voda. Nakoniec sa uspokojila s tým, že si ako zvyčajne napustila vodu do umývadla a trochu si ošpliechala tvár a krk. Kúskom mydla, ktorý jej zostával, si namydlila vlasy a vzápätí strčila celú hlavu pod vodu. Jej kúpeľníčky by nešetrili šampónom, vodičkami s výživnými látkami, balzamami, zábalmi a voňavými prostriedkami od výmyslu sveta, ale teraz boli na onom svete a Freyi naháňali vyrovnané rady fľaštičiek v ohromnom prístenku kúpeľne strach. Mohla si vyberať z toľkých, že si radšej nevybrala nič.

Našťastie už prišla na to, ako sa sama obliecť. Z kopy na zemi vytiahla pokrčené šaty, rozložila ich na posteľ a dolným otvorom sa do nich šuchla. Pod látkou sa

potom vrtela a posúvala tak dlho, kým sa jej nepodarilo trafiť hlavu a ruky do tých správnych otvorov. Dlhá vesta lemovaná kožušinou, ktorá sa nosila cez šaty, sa obliekala oveľa ľahšie, ale opäť tu boli ťažkosti s gombíkmi. Komorné boli vždy so zapínaním hotové raz-dva, a pritom ešte stíhali so smiechom trkotať o všetkom, čo sa v ten deň bude diať. Freya si nikdy nepamätala, že by im niektorý gombík ušiel do nesprávnej dierky, lenže teraz boli všetky mŕtve.

Freya sa s nadávkami nemotorne lopotila dobrú štvrťhodinu, kým sa odvážila skontrolovať výsledok v zrkadle opradenom pavučinami. Ujde to, usúdila, keď zobrala do úvahy všetky okolnosti. Keď však vošla do klenotnice, zistila, že tie najkrajšie kúsky zmizli. V poslednom čase sa veci záhadne strácali. Freya nechápala, ako je to možné. Ale čo už, vlastne je úplne fuk, či si na tie zlepené, mydlom umyté vlasy nasadí diadém alebo či bude mať na špinavom krku zlatý náhrdelník s jantárom. Mama by jej, samozrejme, nedovolila ukazovať sa na verejnosti bez šperkov, ale mama bola mŕtva rovnako ako ostatní.

V tichých, opustených chodbách paláca ležala ako jemný sneh hrubá vrstva prachu. Freya zazvonila na lokaja a s pohľadom upretým z okna čakala, kým príde. Na zľadovatených strechách mesta sa matne odrážal sivastý polárny prísvit. Dlážka sa chvela, keďže kdesi v hĺbke strojovne kmitali piesty a ozubené kolesá, ale tu hore bol pohyb sotva badateľný, lebo na najvzdialenejšom severe, v Ľadovej pustatine, sa oko nemá podľa čoho orientovať – všade navôkol sa v nesmelom svite oblohy trblieta nekonečná biela pláň.

Lokaj si ešte počas behu narovnával napudrovanú parochňu.

„Dobré ráno, Chochlačka," pozdravila ho.

„Dobré ráno, Vaša Jasnosť."

Na okamih mala chuť pozvať Chochlačku do svojich komnát a prikázať mu, aby sa postaral o všetok ten prach, rozhádzané šaty a stratené šperky. Mohol by jej ukázať, ako sa púšťa sprcha. Lenže Chochlačka bol muž, a pustiť muža do súkromných priestorov samotnej markgrófky by bolo neslýchané porušenie všetkých tradícií. Namiesto toho povedala len to, čo opakovala každé ráno: „Môžeš ma odprevadiť do rannej jedálne, Chochlačka."

O chvíľu, kým ich výťah viezol na dolné poschodie, sa jej pred očami vynorila predstava jej mesta, ktoré upaľuje po ľadovci ako čierny chrobáčik cupitajúci po obrovskom bielom tanieri. Otázka však bola, kam sa vlastne ženú? Chochlačka by to veľmi rád vedel, hovoril o tom výraz na jeho tvári a spoznala to i podľa toho, ako k nej čochvíľa zablúdil spýtavým pohľadom. Aj Riadiacu komisiu by to náramne zaujímalo. Kľučkovať, aby unikli hladným dravcom, bola jedna vec, ale pomaly nastal čas, aby sa Freya rozhodla, čo bude s jej mestom ďalej. Už po tisíce rokov hľadeli obyvatelia Anchoraga s úctou na príslušníkov rodu Rasmussenovcov a očakávali od nich zásadné rozhodnutia. Ženy z tejto pokrvnej línie mali odjakživa zvláštny dar. Nevládli vari mestu ony od prvých dní po Šesťdesiatminútovej vojne? V spánku sa im prihovárali Ľadové božstvá a radili im, kam sa s mestom vybrať, aby našlo dobrých obchodných partnerov a vyhlo sa ľadovým úžinám a koristníckym mestám.

Freya však bola posledná svojho rodu a Ľadoví bohovia s ňou nehovorili. Nehovoril s ňou vlastne takmer nikto, a keď už sa na ňu predsa len obrátili, tak len preto,

aby sa so všetkou slušnosťou vypytovali, kedy už konečne vytýči nejaký smer. *Prečo sa pýtate mňa?* mala sto chutí rozkríknuť sa na nich. *Som len malé dievča! Neprosila som sa o to, byť markgrófkou!* Lenže okrem nej nezostával už nik, koho by sa mohli spýtať.

Dnes ráno im prinajmenšom dokáže odpovedať. Nebola si však istá, ako jej návrh prijmú.

Sadla si na čiernu stoličku s vysokým operadlom a pri dlhom čiernom stole sa osamote naraňajkovala. Vždy, keď zavadila nožom o tanier, keď zamiešala lyžičkou v šálke, zvuk sa v mĺkvej sieni rozľahol stonásobnou ozvenou. Z tieňov na stenách na ňu klopili zrak portréty jej božských predkov a aj oni vyzerali trochu netrpezlivo, akoby ju vyzývali k rozhodnutiu.

„Len pokoj," prihovorila sa im Freya. „Už som sa rozhodla."

Keď dojedla, vkročil do siene komorník.

„Dobré ráno, Chochlačka."

„Dobré ráno, Svetlo Ľadových Plání. Riadiaca komisia čaká, kým sa Vašej Jasnosti uráči."

Freya prikývla a komorník otvoril dvere jedálne dokorán, aby mohla komisia vstúpiť. Pôvodne mala dvadsaťtri členov, ale teraz z nej zostal len pán Skabius a slečna Plymová.

Vindolína Plymová bola vysoká, pomerne nevýrazná dáma v strednom veku. Svetlé vlasy nosila zvinuté do pevného drdola, ktorý jej balansoval na vrchu hlavy ako vyprážaná šiška. Kedysi pracovala ako sekretárka teraz už zosnulého vrchného navigátora a podľa všetkého sa v jeho mapách a tabuľkách vyznala viac než slušne, no v prítomnosti markgrófky sa jej zmocňovala horúčkovitá nervozita, takže kedykoľvek Freya čo i len potiah-

la nosom, odpovedala slečna Plymová úctivým pukerlíkom.

Jej kolega Søren Skabius bol jej pravý opak. Úrad vrchného technika sa v jeho rodine dedil takmer tak dlho, odkedy bolo mesto mobilné, a spomedzi všetkých, čo prežili, stál v otázke postavenia k Freyi najbližšie. Za normálnych okolností by sa budúce leto vydala za jeho syna Axela. Nebolo nezvyčajné, že markgrófka si vybrala manžela z kruhov riadiacich strojovňu, lebo to prispievalo k harmonickému vzťahu medzi panovníckym rodom a ľuďmi, ktorí obhospodarujú motory mesta. Okolnosti však normálne neboli a Axel bol mŕtvy. Freyu v hĺbke duše tešilo, že z toho prísneho, melancholického starého muža sa nestane jej svokor. V čiernom smútočnom háve dokonale splýval s temnotou rannej jedálne, takže sa zdalo, akoby sa jeho biela tvár podobná posmrtnej maske vznášala vo vzduchu.

„Dobré ráno, Vaša Jasnosť," poklonil sa meravo, kým slečna Plymová po jeho boku zapýrene vystrúhala nervózny pukerlík.

„Kde presne sa nachádzame?" spýtala sa Freya.

„Ideme takmer dvesto míľ severne od Tannhäuserových hôr, Vaša Jasnosť," ozvala sa slečna Plymová horlivo. „Máme pred sebou pevný morský ľad a široko-ďaleko nevidno nijaké mesto."

„Strojovňa očakáva vaše pokyny, Svetlo Ľadových Plání," prehovoril Skabius. „Želáte si, aby sme sa otočili späť na východ?"

„Nie!" Freya sa zachvela, keď si spomenula, ako ich v minulosti takmer prehltli iné mestá. Keby sa vrátili na východ alebo skúsili obchodné šťastie južným smerom, archangeľskí Lovci by sa o tom nepochybne dopočuli,

a keď teraz motory obsluhuje len zlomok potrebných strojárov, nerobila si Freya nádeje, že by sa im podarilo obávanému dravcovi ujsť.

„Možno by sme to mohli skúsiť na západ, Vaša Jasnosť," navrhla slečna Plymová neisto. „Na východnom pobreží Grónska prezimúvajú niektoré menšie mestá. Možno by boli ochotné obchodovať."

„Nie," zopakovala Freya rozhodným tónom.

„Vaša Jasnosť má teda na mysli nejaký iný cieľ?" zaujímal sa Skabius. „Prehovorili k vám vari Ľadoví bohovia?"

Freya vážne prikývla. V skutočnosti sa však s touto myšlienkou pohrávala už vyše mesiaca a nemyslela si, že by jej ju vnukol nejaký boh. Jednoducho jej nenapadala iná možnosť, ako svoje mesto naveky ochrániť pred dravcami, morom a vzdušnými špiónmi.

„Nastavte kurz k Mŕtvemu kontinentu," prikázala. „Vraciame sa domov."

2

HESTER A TOM

Hester Shawová si začínala zvykať na to, aké je byť šťastná. Po všetkých tých rokoch, keď hladovala v blate na dne priekop a v úbohých odpadkárskych osadách v Lovisku, si konečne našla vo svete svoje miesto. Mala vlastnú vzducholoď *Jenny Haniverovú* (keď natiahla krk, videla nad nákladnou loďou s korením zo Zanzibaru hornú krivku jej červeného plášťa) a mala Toma, milého, pekného, múdreho Toma, ktorého ľúbila z celého srdca a ktorý, akokoľvek nepravdepodobné sa to mohlo zdať, mal naozaj rád ju.

Dlho bola presvedčená, že im to nemôže vydržať. Boli každý celkom iný a Hester bola navyše všetko, len nie krásna: dievčisko samá ruka, samá noha, ryšavé vlasy zapletené do dvoch prísnych vrkočov a tvár rozťatú napoly jazvou po seknutí mečom, ktorá ju pripravila o jedno oko a väčšinu nosa a nechala ústa pokrivené do večného zubatého úškľabku. *To nemôže vydržať*, opakovala si stále dokola, keď na Čiernom ostrove čakali, kým im v dokoch opravia chuderku dochrámanú *Jenny Haniverovú*. *Zostáva so mnou iba zo súcitu*, pripomínala si, kým odlietali na juh do Afriky a odtiaľ do Južnej Ameriky. *Čo na mne môže vidieť?* pýtala sa v duchu po celý čas, keď im zásobovanie veľkých aglomerácií v Antarktíde vynášalo kopy peňazí, a aj potom, keď v jedinom okamihu o všetky prišli, lebo museli na úteku pred vzdušnými

pirátmi vyhodiť nad Sierra del Fuego celý náklad cez palubu. Ešte keď sa s kupeckou karavánou vracali cez belasý Atlantický oceán, šepkala si: *Toto predsa nemôže vydržať.*

Ale bolo to tak: žili spolu už viac ako dva roky. A v hrejivom svite septembrového slnka na terase pred *Vzácnou Chvíľou*, jednou z nespočetných kaviarní na hlavnej triede Prístavu, začínala Hester veriť, že im to možno vydrží naveky. Stlačila pod stolom Tomovi ruku, usmiala sa svojím krivolakým úsmevom a on jej ho oplatil láskyplným pohľadom, rovnakým, aký v jeho očiach zazrela, keď ho v mihotavom svetle Medúzy prvý raz pobozkala – v tú noc, keď zahynulo jeho mesto.

S príchodom tohtoročnej jesene sa Prístav vydal na sever a teraz visel niekoľko tisíc stôp nad Ľadovou pustatinou, kde sa podeň zišli maličké odpadkárske mestečká, ktoré sa v období polnočného slnka preháňali po nekonečnom ľade a teraz prichádzali ponúknuť svoje nálezy. Ku kotviacim kójam verejného prístaviska stúpal balón za balónom a z ich košov sa valili svojrázne postavičky kšeftárov so Startechom. Len čo vysokou čižmou vstúpili na odľahčené pláty paluby, začali na plné hrdlo vychvaľovať svoj tovar. Mrazivý sever bol pre lovcov starovekých vymožeností techniky bohatým náleziskom, takže šťastní majitelia ponúkali súčiastky zo Stopárov, akumulátory k Teslovým puškám a divokú zmes pračudesných dielov z prístrojov, ktoré tu zostali po takmer desiatke zaniknutých civilizácií. Na predaj boli okrem iného aj úlomky historického lietajúceho stroja, ktorý v pevnom ľade bez najmenšej ujmy prečkal stáročia od Šesťdesiatminútovej vojny.

Ľadové pláne sa pod nimi ťahali na juh, východ aj západ a potom mizli kdesi ďaleko v hmlistom opare –

chladná, kamenistá zem, kde osem mesiacov v roku vládli Ľadové božstvá a kde v pavučine stôp po pásoch miest už teraz ležali ostrovčeky snehu. Na severe sa týčila čierna čadičová hradba Tannhäuserových hôr, čo bola sopečná reťaz vytyčujúca severnú hranicu Loviska. Niekoľko sopiek ešte soptilo a na nebi nad nimi sa ako stĺpy zdvíhali do výšky kúdoly sivého dymu. Cez závoj popola medzi nimi Hester s Tomom sťažka rozoznávali belavú rozlohu Ľadovej pustatiny, na ktorej sa čosi pohybovalo, čosi obrovské, špinavé a neúprosné – ako nejaká zvrhlá hora.

Hester vytiahla z vrecka kabáta ďalekohľad, priložila si ho k oku a otáčala zaostrovacím kruhom, dokým rozmazaný predmet nezískal pevné črty. Mala pred sebou mesto: osem poschodí tovární a ubikácií pre otrokov, komíny chrliace sadze, lanová dráha poháňaná odporom vzduchu, parazitné vzducholode filtrujúce pri výfukoch dym, aby získali zvyškové minerály, a celkom dole, zahalené clonou snehu a drveného kameňa ako nejakí duchovia, obrovské otáčajúce sa kolesá.

„Archangeľsk!“

Tom sa načiahol po ďalekohľad v jej ruke. „Máš pravdu. V lete sa vždy drží na severnom úpätí Tannhäuserových hôr a loví pri priesmykoch odpadkárske mestá. Ľad okolo pólu je síce oveľa silnejší než kedysi, ale aj tak by takto koncom leta nemusel na niektorých miestach váhu veľkého mesta uniesť.“

Hester sa zasmiala: „Náš pán Vševed.“

„Vari za to môžem?“ ohradil sa Tom. „Bol som predsa učňom histórie, pamätáš? Museli sme sa naučiť naspamäť zoznam najväčších mobilných miest na svete a Archangeľsk bol na samom začiatku, takže naň len tak nezabudnem.“

„Keby si sa len nepredvádzal," hundrala Hester. „Škoda, že to nie je Timbry alebo Xanne-Sandansky, potom by si aj ty so svojím rozumom bol v koncoch."

Tom sa opäť zahľadel do ďalekohľadu. „Podľa toho, čo som sa dočítal v *Almanachu mobilných miest*, čoskoro vysunie pásy, spustí železné skĺznice a vyrazí hľadať ľadové mestá a eskimádske odpadkárske osady, ktoré by zožral."

V tejto chvíli sa však Archangeľsk podľa všetkého uspokojil s obchodovaním. Mesto bolo také obrovské, že neprichádzalo do úvahy, aby sa pretiahlo niektorým z priesmykov v Tannhäuserových horách, ale z kotvísk mu už vyletovala jedna vzducholoď za druhou a v dlhom sprievode mierili zahmleným nebom k Prístavu. Prvá už sa odvážnou kľučkou prešmykla medzi vírom balónov obklopujúcich lietajúce mesto a strmhlav zamierila ku kóji číslo šesť, ktorá ležala priamo pod balkónom, kde sedeli Hester a Tom. Jasne zacítili slabé zachvenie, keď sa upevňovacie svorky prichytili ku kotvisku. Bola to štíhla útočná loď na kratšie lety a na jej čiernom plášti zazreli červeno vyfarbenú kresbu vlka, pod ktorou stálo švabachom napísané meno: *Blesk z jasného neba*.

Z pancierovanej gondoly sa vyhrnuli urastení hrmotní chlapi v huňatých plášťoch a čiapkach a ťažkým krokom sa vybrali po prístavisku k schodom na Hlavnú triedu. Spod halien im občas chladne zasvietili drôtené košele a jednému vyrastali z oceľovej helmy dva ohromné lieviky gramofónových trúb. Od helmy viedol kábel k mosadznému mikrofónu, ktorý zvieral v pästi jeho sused. Bok po boku stúpali po schodoch a hlas muža s mikrofónom sa dunivo rozliehal po celom meste.

„Pozdravujem vás, vzduchoplavčíci, menom veľkého Archangeľska, kladiva najvzdialenejšieho ľadu a biča severu, v ktorého útrobách našli svoj koniec statické Špicbergy. Zdravím vás a prinášam zlato, ktoré môže dostať každý, kto nám povie, kde nájdeme niektoré polárne mesto! Tridsať zlatých sovereignov za každú informáciu, ktorá nás privedie ku koristi!"

Razil si cestu medzi stolíkmi v Kozom chrbte a neprestával rozhlasovať svoju ponuku bez ohľadu na to, že piloti navôkol skrúcali tváre do kyslých úškľabkov, krútili hlavami a odvracali sa. Korisť už bola taká vzácna, že väčšina ohromných metropol z celého sveta ponúkala informátorom slušné balíky, ale málokto to robil takto nehanebne. Počestní obchodníci sa už pomaly začínali obávať, že ich zo všetkých miest nadobro vykážu: veď ktorý starosta by len tak riskoval, že dovolí pristáť niekomu, kto na druhý deň odletí a vyzradí pozíciu jeho mesta obrovskému, večne hladnému mestožravcovi, ako je Archangeľsk? Aj pri najvyššej opatrnosti sa však vždy našli pašeráci, poloviční piráti a kšeftári, ktorým obchody nešli tak, ako by si želali, a tí všetci k dravcovmu zlatu ochotne natiahli ruku.

„Kto z vás v tomto lete obchodoval v mestách, ako je Kvitoo, Breidhavik či Anchorage, a viete, kde hodlajú tráviť zimu, nájde ma U Plášťa a Gondoly!" vyzýval všetkých, ktorí prišli do Kozieho chrbta až po ňom. Bol mladý a už na prvý pohľad bolo vidno, že mu príroda veľa rozumu nenadelila, ale je bohatý a dobre živený. „Tridsať zlatých, priatelia, dosť na to, aby ste si celý rok nemuseli robiť starosti, kde vziať na palivo a *luftgas*."

„To je Piotr Masgard," začula Hester od vedľajšieho stolíka, kde sedela vzduchoplavkyňa z kmeňa Dinka so

svojimi priateľmi. „Najmladší syn direktora Archangeľsku. Stojí na čele bandy, ktorá sa nazýva Lovci. Nielenže si nechávajú donášať, ale robia vraj aj to, že so svojou vzducholoďou pristanú na nejakom mierumilovnom mestečku, ktoré je také rýchle, že by ho Archangeľsk nedohnal, dajú starostovi meč na krk a prinútia ho zastať alebo otočiť, takže tým chudákom nezostane iná možnosť, len naviesť svoje mesto Archangeľsku priamo do čeľustí."

„Ale to je nespravodlivosť!" neudržal sa Tom. Aj on počúval, o čom sa hovorí za susedným stolom, a jeho slová sa nešťastnou náhodou rozľahli priestorom práve vo chvíli, keď sa Masgard na okamih odmlčal. Lovec sa otočil akoby ho uštipla zmija a s úsmevom na mäsitej, príťažlivej tvári sa zahľadel priamo naňho.

„Vravíš nespravodlivosť, vzduchoplavčík? Čože sa ti na tom nezdá? Silnejšie mesto vždy prehltne slabšie, tak to už na svete chodí."

Hester zmeravela. Nikdy jej nešlo do hlavy, prečo si Tom myslí, že je na svete nejaká spravodlivosť. Asi to bude tým, v čom vyrastal, vravela si. Keby sa musel niekoľko rokov starať o holé živobytie v nejakej odpadkárskej osade, rýchlo by ho to prešlo, lenže doňho cech historikov odmalička hustil pravidlá a zvyky dobré len na to, aby sa ho náhodou nedotkol skutočný život. Síce už od tých čias zažil všeličo, ale aj tak ho ľudia ako Masgard dokázali vykoľajiť.

„Chcel som tým len povedať, že je to proti všetkým pravidlám urbanistického darvinizmu," zdvihol Tom oči k mohutnému mužovi. Ani keď sa postavil, nijako extra si nepomohol, lebo lovec bol prinajmenšom o hlavu vyšší než on. „Rýchle mestá prehĺtajú pomalé a silné mestá

slabé, tak je to v poriadku, lebo v prírode to chodí rovnako. Ale ponúkať nálezné a nútiť korisť meniť smer narúša rovnováhu," vysvetľoval, akoby Masgard bol len oponentom v debatnom krúžku učňov histórie.

Masgard roztiahol pery do úsmevu od ucha k uchu, odhodil cíp kožušinového plášťa nabok a vytasil meč. Všade navôkol sa ozvali prekvapené, zdesené výkriky a o zem zarachotili prevrátené stoličky, ako sa všetci chvatne pratali preč. Hester schmatla Toma, a ako ho ťahala dozadu, nespúšťala pritom oko z lesknúcej sa čepele. „Prestaň, Tom, neblázni!"

Masgard na ňu na okamih vypleštil oči a potom s hurónskym smiechom vrátil meč do pošvy. „No to sa pozrime! Že ale má ten náš vzduchoplavčík prekrásnu ochrankyňu!"

Jeho posádka sa rozchechtala spolu s ním. Hester naskákali na tvári nepravidelné škvrny rumenca a rýchlo si cez ňu pretiahla svoju starú červenú šatku.

„Keď budeš mať chvíľku, zastav sa za mnou, dievča!" zaujúkal Masgard. „Pre krásnu dámu si vždy nájdem čas. A nezabudni, keby si mi chcela zveriť kurz nejakého mesta, dám ti tridsať zlatých. Môžeš si za ne kúpiť nový nos!"

„Budem si to pamätať," sľúbila Hester, kým rýchlo tisla Toma na odchod. Hnev sa jej trepotal v hrudi ako uväznená vrana. Najradšej by sa obrátila a vrhla na toho bezočivca. Aj tak by sa stavila, že Masgard s tým mečom, na ktorý je taký pyšný, ani nevie narábať. V poslednom čase si však dávala záležať, aby temná, pomstychtivá strana jej povahy zostávala čo najviac skrytá, a tak sa uspokojila s tým, že vytiahla nôž a nenápadne prerezala kábel Masgardovho mikrofónu. Až bude chcieť opäť

vyhlasovať svoju ponuku, stane sa pre zmenu terčom posmechu on sám.

„Prepáč," hlesol Tom skrúšene, keď bežali po schodoch ku kotvisku. Oproti nim mierili nahor davy obchodníkov a zvedavcov z Archangeľska. „Nechcel som… len som si vravel…"

„Nič sa nestalo," upokojila ho Hester. Najradšej by mu povedala, že keby z času na čas nerobil takéto bláznivé, odvážne hlúposti, ani by to nebol on a možno by ho nemala tak rada. Nenapadali jej však tie správne slová, a tak ho len postrčila do kútika pod pilierom medzi poschodiami, chytila ho chudými rukami okolo krku, stiahla si z tváre šatku a pobozkala ho. „Poď, poletíme preč."

„Ale veď ešte nemáme nijaký náklad. Chceli sme sa tu najskôr poobzerať po nejakom dobrom obchodníkovi s kožušinou alebo…"

„Tu nikoho takého nenájdeme. Sem ľudia vozia najmä Startech a s tým predsa nechceme mať vôbec dočinenia, nemám pravdu?" Nevyzeral práve najpresvedčenejšie, a tak ho radšej, kým by sa stihol hocičím ohradiť, ešte raz pobozkala. „Už ma to v Prístave nebaví. Radšej by som už bola späť na Vtáčích cestách."

„No dobre," pritakal Tom. Usmial sa a prešiel jej prstami po perách, po tvári a po hrbolčeku v mieste, kde jej jedno obočie pretínala jazva. „Ako chceš. Severnej oblohy sme už videli až-až. Poletíme."

Lenže také jednoduché to nebolo. Keď dorazili k sedemnástej kóji, sedel vedľa *Jenny Haniverovej* na veľkom koženom batohu akýsi človek. Hester, ktorú Masgardovo posmievanie predsa len vyviedlo z miery, si rýchlo zahalila tvár. Tom pustil jej dlaň a ponáhľal sa k neznámemu.

„Dobrý deň!“ volal muž a vstával z batoha. „Pán Natsworthy? Slečna Shawová? To vám s najväčšou pravdepodobnosťou patrí táto úžasná vzducholoď, je to tak? No to ma podrž, v prístavnej kancelárii mi vraveli, že ste mladí, ale nečakal som, že až takí mladí. Veď ste pomaly ešte deti!“

„Mám už takmer osemnásť,“ ohradil sa Tom.

„Ale to nič, na tom nezáleží,“ usmieval sa na nich chlapík od ucha k uchu. „Vek je nepodstatný, keď sa človek ničoho nezľakne, a to o vás dvoch nepochybne platí. ‚Ktože je ten sympatický mládenec?‘ pýtam sa svojho dobrého priateľa prístavného kapitána a on na to: ‚To je Tom Natsworthy, pilot *Jenny Haniverovej*.‘ ‚Pennyroyal,‘ hovorím si, ‚presne takého mládenca práve hľadáš!‘ A tak ma tu máte!“

A tak ho tu mali. Ich nový známy bol neveľký plešatý mužíček s miernou nadváhou a starostlivo zastrihnutou bielou briadkou. Podľa oblečenia by ho človek tipoval na typického odpadkára zo severu – mal na sebe dlhý kožuch, kožušinovú čiapku, halenu s kopou vreciek, teplé nohavice a kapce vystlané kožušinou –, ale všetko to vyzeralo nezvyčajne draho, akoby si nechal od prvotriedneho krajčíra ušiť kostým do nejakej divadelnej hry z prostredia Ďalekého severu.

„Takže čo vy na to?“ spýtal sa.

„Čo my na čo?“ odsekla Hester, ktorej sa tento okázalý cudzinec od prvého pohľadu nepáčil.

„Prepáčte, pane,“ pridal sa Tom podstatne zdvorilejším tónom. „Nechápeme tak celkom, čo si vlastne želáte…“

„Ale no nie, pardon, hlboko sa ospravedlňujem,“ súkal zo seba neznámy opreteky. „Dovoľte, aby som vám

všetko objasnil! Pennyroyal meno moje, Nimrod Beauregard Pennyroyal. Trochu som teraz skúmal oblasť týchto desivých ohnivých hôr a chystám sa letieť domov. Rád by som si zaplatil cestu vo vašej skvostnej vzduchoodi."

3

PASAŽIER

Meno Pennyroyal bolo Tomovi vzdialene povedomé, aj keď si nevedel vybaviť, o koho ide. Určite o ňom počul ešte ako učeň histórie na niektorej z prednášok, ale čo presne Pennyroyal vykonal alebo povedal, aby si vydobyl miesto v osnovách, už si nespomínal. Väčšinu vyučovania vtedy trávil snívaním o fantastických dobrodružstvách, takže učiteľom nevenoval veľa pozornosti.

„My cestujúcich nevozíme," odmietla Hester mužíčka rázne. „Chystáme sa na juh a letíme iba vo dvojici."

„Juh je však priam ideálny!" rozžiaril sa Pennyroyal. „Pochádzam z plťového letoviska Brighton a to sa túto jeseň plaví po Stredozemnom mori. Rád by som bol doma čo najskôr, slečna Shawová. Moji vydavatelia, páni Weeckal a Smradt, chcú vydať moju novú knihu do Mesačných sviatkov a zaprisahávajú ma, aby som sa pustil do písania. Musím sa čo najskôr zatvoriť do pracovne a v pokoji si utriediť poznámky."

Počas reči sa nervózne obzeral cez plece, skákal pohľadom po tvárach ľudí v kotvisku a mierne sa potil. Hester sa nevedela zbaviť dojmu, že za jeho túžbou byť čo najskôr doma sa ukrýva ešte nejaký ďalší, podozrivý motív. Toma však jeho slová zaujali. „Vy ste spisovateľ, pán Pennyroyal?"

„Profesor Pennyroyal, ak smiem prosiť," opravil ho mužíček so stále rovnako žiarivým úsmevom. „Som objaviteľ,

dobrodruh a priekopník alternatívnej histórie. Možno ste natrafili na niektorú z mojich prác, napríklad *Stratené piesočné mestá* alebo *Prekrásna Amerika – pravdivá správa o Mŕtvom kontinente…*"

V tej chvíli si Tom spomenul, kde profesorovo meno počul. Chudley Pomeroy sa o Nimrodovi B. Pennyroyalovi raz zmienil v súvislosti s najnovšími trendmi v ponímaní histórie. Pennyroyal ani v najmenšom nerešpektuje skutočnú vedeckú prácu, vyhlásil vtedy starý historik. Jeho odvážne expedície sú len prešibaný reklamný ťah a jeho knihy predstavujú súbor divokých teórií a za vlasy pritiahnutých dobrodružných a romantických historiek. Tomovi sa divoké teórie a za vlasy pritiahnuté historky celkom páčili a pokúšal sa potom nájsť Pennyroyalove zväzky v knižnici Múzea, ale staromilský cech historikov im nedoprial miesto medzi skutočne vedeckými dielami, a tak sa Tom nikdy nedozvedel, kam všade sa dobrodruh na svojich cestách pozrel.

Obrátil sa na Hester. „Jeden cestujúci sa nám dovnútra vojde, Het. A nejaké peniaze by nám prišli vhod."

Hester sa zachmúrila.

„Iste, o peniaze si nerobte starosti," vytiahol Pennyroyal napchatý mešec a potriasol ním, až mince vnútri zacinkali. „Povedzme päť zlatých sovereignov teraz a päť, keď pristaneme v Brightone? S Piotrom Masgardom by ste si určite zarobili viac, keby ste mu vydali napospas nejaké nešťastné mesto, ale až taký zlý obchod to zasa nie je a navyše preukážete veľkú službu literatúre."

Hester zabodla pohľad do kotúča lana v kóji. Bolo jej jasné, že prehrala. Tento prehnane srdečný cudzinec vedel, čo na Toma platí, a navyše sama musela uznať, že sa

im desať zlatých bude hodiť. Ešte posledný raz sa pokúsila odvrátiť neodvratné. Štuchla nohou do Pennyroyalovho batoha. „Čo v tom máte? Startech rozhodne nevozíme. Videli sme, čo všetko dokáže."

„Nebesá, to mi hovoríte z duše!" zvolal Pennyroyal. „Som síce alternatívny historik, ale nie som blázon. Sám som videl, ako sa to končí s tými, ktorí celý život vyhrabávajú staré stroje. Buď ich otrávi nejaké záhadné žiarenie, alebo vyletia do vzduchu, keď niektorá tá rároha vybuchne. Kdeže, ja so sebou nosím len spodky a niekoľko tisíc strán poznámok a nákresov k mojej novej knihe. *Ohnivé hory – prírodný úkaz alebo chyba dávnych vedcov?*, tak sa bude volať."

Hester kopla do batoha ešte raz. Pomaly sa prevalil na bok, ale neozval sa z neho kovový štrngot, ktorý by profesora usvedčil z klamstva. Zišla pohľadom na svoje nohy a potom ešte nižšie. Cez dierované pláty podlahy bolo vidieť až dolu, kde sa akési mesto pomaly vlieklo smerom na západ a ťahalo za sebou po zemi dlhokánsky temný tieň. No tak dobre, pomyslela si. Stredozemné more bude teplé a modré, pravý opak tejto bezútešnej pustatiny, a do týždňa by tam mali byť. Týždeň sa hádam vydrží o Toma deliť. Veď ho bude mať pre seba celý život.

„Tak dobre," povedala nahlas. Vytrhla bádateľovi mešec a odrátala päť zlatých, skôr ako si svoju ponuku stihol rozmyslieť. Tom po jej boku zatiaľ hovoril: „Ustelieme vám v prednej kabíne, pán profesor, a keď budete chcieť, môžete si z ošetrovne urobiť dočasnú pracovňu. Cez noc ešte zostaneme tu a na svitaní vyrazíme."

„Ak na to nemáte nejaký závažný dôvod, Tom, radšej by som vyrazil ihneď." Pennyroyal opäť preletel po celom

kotvisku splašeným pohľadom. „Nerád by som nechával svoju múzu čakať."

Hester pokrčila plecami a opäť zalovila v mešci. „Poletíme, len čo dostaneme od prístavného kapitána povolenie," povedala. „Ale bude vás to stáť o dva sovereigny viac."

Slnko podobné žeravému uhlíku sa skláňalo do hmlistého oparu nad západným pásom Tannhäuserových hôr. Z trsu obchodných mestečiek pod nimi sa ešte stále zdvíhali balóny a cez pás čadičových vrcholcov neprestávali prilietať vzducholode všetkých tvarov a veľkostí smerujúce z Archangeľska na juh. Jedna z nich patrila prívetivému postaršiemu starožitníkovi menom Widgery Bukanier. Okrem obchodovania so Startechom si privyrábal prenájmom miestností nad svojím obchodíkom v Archangeľsku a poskytovaním informácií každému, kto za ne bol ochotný zaplatiť.

Nechal manželky, aby sa o ukotvenie vzducholode postarali samy, a rovno sa rozbehol do prístavnej kancelárie. „Nevideli ste tohto chlapa?" vyštekol na mužov za stolom.

Prístavný kapitán sa pozrel na fotografiu, ktorú pred neho pán Bukanier položil. „Ale to je predsa profesor Pennyroyal, ten ctihodný historik," odpovedal nevzrušene.

„Ctihodný, moju riť!" rozkríkol sa starožitník nahnevane. „Býval u mňa v podnájme šesť nedieľ a len čo bol na dohľad Prístav, zobral nohy na plecia a nezaplatil mi ani cent! Kde je? Kde toho lotra nájdem?"

„To idete s krížikom po funuse, človeče," zaškľabil sa kapitán, ktorého bohvieprečo tešilo oznamovať zlé správy.

„Priletel v jednom z prvých balónov z Archangeľska a vypytoval sa na vzducholode, čo majú namierené na juh. Poslal som ho za tou mladučkou dvojicou, čo lieta s *Jenny Haniverovou*. Vyrazili pred necelými desiatimi minútami niekam k Stredozemnému moru."

Bukanier zastonal a unavene si prešiel dlaňou po veľkej bledej tvári. Tých dvadsať sovereignov, čo mu Pennyroyal sľúbil, mu bude sakramentsky chýbať. Prečo, prečo len toho darebáka nedonútil, aby mu zaplatil vopred? Natoľko mu zalichotilo, že mu profesor daroval výtlačok *Prekrásnej Ameriky* s vlastnoručne písaným venovaním („Môjmu drahému priateľovi Widgerymu") a sľúbil mu, že sa o ňom zmieni vo svojom ďalšom diele, až mu neprišlo vôbec podozrivé ani to, keď Pennyroval začal k účtu pripisovať dlhy u obchodníkov s vínom. Dokonca sa ani neohradil, keď začal otvorene flirtovať s jeho mladšími manželkami! Dočerta s tou zberbou spisovateľskou!

Vtom k nemu však cez hmlu sebaľútosti a začínajúcej migrény, ktorá mu kalila myšlienky, doľahla zaujímavá informácia, ktorú kapitán mimochodom vypustil z úst. Bolo to určité meno, povedomé meno. A nanajvýš cenné meno!

„Hovorili ste *Jenny Haniverová*?"

„Presne tak."

„Ale to nie je možné! Tá predsa zanikla, keď bohovia zničili Londýn!"

Prístavný kapitán pokrútil hlavou. „Ale vôbec nie, drahý pán, ani náhodou. Posledné dva roky sa potuluje po cudzích oblohách. Počul som, že obchoduje s nuevo-mayskými zikkuratovými mestami."

Pán Bukanier mu poďakoval a rozbehol sa ku kotvisku. Vzhľadom na svoje dôstojné rozmery nebehával

často, ale toto mu za trochu pohybu stálo. Odstrčil kŕdeľ detí, ktoré sa striedali pri ďalekohľade pripevnenom k zábradliu, a porozhliadol sa po oblohe. Zopár stupňov na západ od priameho juhu sa v lúčoch zapadajúceho slnka zaleskli zadné okná akejsi vzducholode, maličkej červenej lode s drevenou, ledabolo oplášteNou gondolou a párovými motormi Jeunet-Carot.

Chvatne zamieril späť k svojej lodi *Časové znamenie*, kde naňho čakali ťažko skúšané manželky. „Rýchlo!“ zavelil, keď sa vrátil do gondoly. „Zapnite vysielačku!“

„Takže Pennyroyal mu opäť prekĺzol pomedzi prsty,“ poznamenala jedna zo žien.

„To sa pozrime,“ zaškľabila sa druhá.

„V Archangeľsku to bolo presne také isté,“ pridala sa k nim tretia.

„Ticho, manželky!“ zhúkol pán Bukanier. „Toto je dôležité!“

Štvrtá žena sa zatvárila kyslo. „Ten lotor Pennyroyal ani za toľko starostí nestojí.“

„Chudáčik profesor,“ povzdychla si piata plačlivo.

„Na Pennyroyala zabudni!“ okríkol ju manžel. Strhol z hlavy klobúk, nasadil si slúchadlá vysielačky a preladil na tajnú vlnovú dĺžku. Netrpezlivo mávol rukou na piatu ženu, aby prestala fňukať a spustila vysielanie. „Viem o niekom, kto mi za túto informáciu slušne zaplatí! Ten podvodník Pennyroyal práve odletel vo vzducholodi, ktorá predtým patrila Anne Fangovej!“

Až teraz si Tom uvedomil, ako mu chýba spoločnosť kolegov historikov. Hester si síce vždy rada vypočula najrôznejšie príhody a myšlienky, ktoré mu utkveli v hlave z učňovských čias, ale sama toho veľa na rozprávanie ne-

mala. Odmalička sa musela starať o holé živobytie a vedela síce vyskočiť na palubu uháňajúceho mesta, chytiť a vypitvať mačku a kopnúť vreckára, ktorý by ju chcel o niečo pripraviť, presne tam, kde to najviac bolí, ale v živote jej nenapadlo zaujímať sa o dejiny sveta, v ktorom žije.

Teraz mal spoločnosť bodrého profesora Pennyroyala, ktorého bolo na palube všade plno, na všetko vytiahol svoju teóriu a chrlil zo seba jednu anekdotu za druhou. Keď ho Tom počúval, občas sa mu takmer zacnelo za rokmi, ktoré trávil v londýnskom Múzeu obklopený knihami, údajmi, exponátmi a vedeckými diskusiami.

„Pozrite sa napríklad na tieto hory," ukazoval práve Pennyroyal z okna na pravoboku. Po ceste na juh míňali dlhý výbežok Tannhäuserových hôr a na cestovateľovej tvári sa mihali odlesky žeravej lávy z krátera aktívnej sopky. „Hodlám im venovať svoju najnovšiu knihu. Kde sa tu vzali? Ako vieme z máp, ktoré sa zachovali, v staroveku tu ešte neboli. Ako je možné, že z ničoho nič takto vyrástli? Čo k tomu viedlo? A pre Šan Guo platí to isté. Žan-Šan je najvyššia hora na zemeguli, ale v starovekých záznamoch o nej nenájdete ani jedinú zmienku. Naozaj má všetky tie hory na svedomí prirodzená sopečná činnosť, ako nám odmalička tvrdili? Nemôžu byť dôsledkom nejakej nedozernej chyby, keď sa našim predkom vymkli technické vynálezy z rúk? Napríklad nejaký experimentálny zdroj energie alebo ničivá zbraň? Umelé sopky! Len si predstav, Tom, čo by to bolo za objav!"

„Nás Startech nezaujíma," poznamenala Hester automaticky. Snažila sa práve určiť podľa máp najlepší kurz a Pennyroyal jej začínal neznesiteľne liezť na nervy.

„Isteže nie, moja milá!“ zvolal Pennyroyal s pohľadom upretým na okienko vedľa nej (ešte stále sa jej nevedel pozrieť do znetvorenej tváre priamo). „Isteže nie! Nanajvýš rozumný a ušľachtilý predsudok. Ale na druhej strane…“

„To nie je nijaký predsudok,“ vyštekla Hester a namierila naňho špičky odpichovadla s takým výrazom, až sa vyľakal, že mu ublíži. „Moja mamička bola archeologička. A aj bádateľka, výskumníčka a historička, rovnako ako vy. Cestovala až do mŕtvej Ameriky a niečo tam vykopala a priviezla to domov, akýsi prístroj menom Medúza. Vládca Londýna sa o tom dopočul a poslal k nám Valentina, svojho človeka. Ten mamičku zabil, Medúzu jej ukradol a pri tej príležitosti mi takto poznačil tvár. Potom Medúzu odviezol do Londýna, miestni inžinieri ju sprevádzkovali a prásk! Obrátila sa proti nim a bolo po Londýne.“

„Áno, to je pravda,“ odpovedal Pennyroyal krotko. „Všetci vieme, ako sa to vtedy s Medúzou skončilo. Dokonca si presne spomínam, čo som v tom čase robil. Prebýval som práve na palube mesta Cittàmotore v spoločnosti istej očarujúcej mladej dámy menom Margot Mascarpone. Videli sme, ako sa na východe celá obloha sčista-jasna rozsvietila ako za bieleho dňa, a to sme boli takmer na druhom konci zemegule…“

„Tak vidíte, a my sme boli priamo pri tom. Preleteli sme cez tlakovú vlnu a na druhý deň vlastným očiam neverili, čo z Londýna zostalo. Celé mesto zhorelo na uhoľ, Tomovo rodné mesto, a to len kvôli niečomu, čo mamička vykopala a priviezla. Preto teraz Startech nechceme ani vidieť.“

„Ehm… isteže,“ podotkol Pennyroyal, teraz už dočista vyvedený z miery.

„Idem si ľahnúť," povedala Hester. „Bolí ma hlava." Bola to pravda. Stačilo len zopár hodín Pennyroyalovho trkotania, aby sa jej za slepím okom usadila bodavá bolesť. Prešla k sedadlu pilota a chcela Toma pobozkať na dobrú noc, ale keďže z nich Pennyroyal nespúšťal zrak, len sa letmo dotkla jeho ucha. „Keď si budeš chcieť oddýchnuť, zavolaj ma," povedala len a zamierila ku kabíne na korme.

„Fíha!" vydýchol si Pennyroyal, keď sa stratila z dosluchu.

„Niekedy je trošku nedotklivá," pripustil Tom v rozpakoch z jej výstupu, „ale inak je veľmi milá, len mierne plachá. Stačí ju dobre spoznať…"

„Ale iste, samozrejme," ponáhľal sa Pennyroyal. „Človek na prvý pohľad vidí, že ak si odmyslíme ten trochu nezvyčajný zovňajšok, je celkom… ehm…" Keďže však nemohol prísť ani na jeden klad, ktorý by Hester prisúdil, nechal radšej vetu nedokončenú. Vstal a zahľadel sa z okna na mesačným svitom zaliate hory a drobulinké svetielka miest, ktoré sa posúvali po pláni pod nimi.

„S tým Londýnom však nemá úplnú pravdu," povedal po chvíli. „Myslím to, že zhorel na uhoľ. Hovoril som s ľuďmi, ktorí tam boli. Zostala po ňom kopa trosiek. Vo Vonkajšom kraji na západ od Batmunk Gompy dodnes ležia celé kusy Brucha. Len si predstav, poznám dokonca istú archeologičku, okúzľujúcu mladú dámu menom Harpya Morchardová, ktorá tvrdí, že osobne navštívila vnútro jednej takej obrovskej sekcie. Rozprávala mi neskutočné veci: všade vraj ležia obhorené kostry a ohromné kusy budov a strojov. A zvyškové žiarenie z Medúzy vraj dodnes rozsvecuje medzi troskami farebné bludielka ako svetličky… chcem povedať farebné svetielka ako bludičky."